

Janneke Schotveld

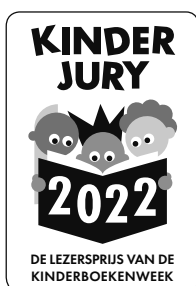
Superjuffie in Australië

Met illustraties van Annet Schaap

Van Holkema & Warendorf

*Voor Karen Soeters,
superdappere dierenredder*

ISBN 978 90 00 37365 9

ISBN 978 90 00 37521 9 (e-book)

NUR 282

www.jannekeschotveld.nl

www.annetschaap.com

www.de-leukste-kinderboeken.nl

© 2021 Van Holkema & Warendorf
Uitgeverij Unieboek | Het Spectrum bv.

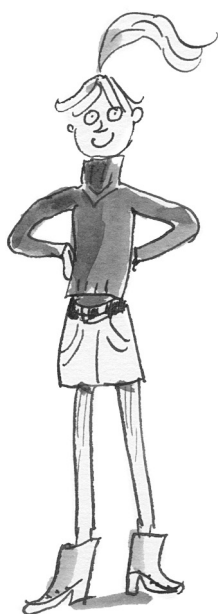
Tekst: Janneke Schotveld

Illustraties: Annet Schaap

Omslag: Petra Gerritsen, Spletters.nl

Zetwerk: ZetSpiegel, Best

Geheim!

Dit is juf Josje.

Zo op het eerste gezicht lijkt ze een heel gewone juf, een beetje jong nog misschien. Maar juf Josje is geen gewone juf. Ze is een heel bijzondere juf. Waarom?

Dat is geheim.

Oké, als je het niet doorvertelt mag je het weten.

Nee, ook niet aan je ouders. En al helemáál niet aan meester Snor, de directeur van de school waar juf Josje werkt.

Beloofd?

Goed, luister:

Als er een dier in nood is, dan hoort juf Josje dat.

Alleen zij. En dan krijgt ze een enorme drang om een hap van een schoolbordkrijtje te nemen. (Ze heeft in de klas een la vol.) Zodra ze de eerste hap doorslikt,

begint het. Razendsnel draait ze rond en vier seconden

later is ze veranderd in Superjuffie. Dan vliegt ze het raam uit om het dier te redden.

Juf Josje is heel bang dat meester Snor erachter komt dat ze soms haar klas alleen laat om een dier te redden. Dan ontslaat hij haar meteen! En ze heeft het nou juist zo naar haar zin op deze school.

Eigenlijk is het een wonder dat hij het nog niet doorheeft. Al houdt hij haar wel extra goed in de gaten, want dat er iets is met deze juf, dat weet hij wel.

Ze kan het niet tegenhouden, al zou ze dat soms graag willen. ‘Je wacht maar even!’ zou ze willen roepen als ze net dictee aan het geven is en ze een eendje hoort dat zijn moeder kwijt is. (Of een kip die met een geknakte vleugel langs de snelweg doolt, of een egeltje dat verstrikt zit in een sinaasappelnetje, of twee varkentjes die bijna verdrinken in een gierput, of een kalf in de sloot, of een gewonde eekhoorn, of een giraffe, of een neushoornvogel, of een verdwaald aapje, of een bruinvis, of een octopus, of een bejaarde zeemeeuw, of een brilkaaiman met iets in zijn oog, of een luiaard die in de knoop zit, of een reusachtige schildpad, of een vleermuis, of een brutaal uiltje, of een wollig dasje, of een orka, of een zeeolifant, of een eenzame chimpansee, of twee kamelen, of de kat van meester Snor – ja, echt! – of een heel bijennest, of een ooievaar, of...)

Heel eventjes denkt ze dan: nu even niet!

Maar voor ze het weet heeft ze dan toch al een hap van een krijtje genomen. En een paar seconden later is ze onderweg...

Waar is Toby?

Het is vrijdagochtend en in de klas van juf Josje is iedereen rustig aan het werk.

Juf Josje is dol op zulke ochtenden. Maar er is één ding dat haar niet helemaal lekker zit. Toby is vandaag niet op school. En er is ook niet gebeld. Dat is op zich al gek, maar het is nog vreemder dat dit de laatste ochtend voor haar reis naar Australië is. Het is niks voor Toby om juist vandaag niet te komen.

‘Meester Snor-alarm!’ roept Gijs. Hij zit naast de deur en ziet meester Snor altijd aankomen, zelfs als hij heel geconcentreerd aan het werk is. De deur zwaait open en meester Snor loopt naar binnen. ‘Hallo, jongens.’ ‘En meisjes,’ vult Mila aan, terwijl ze stug doorwerkt.

‘Is er gebeld?’ vraagt juf Josje plompverloren, zonder eerst hallo tegen meester Snor te zeggen. ‘Door Toby, of door zijn ouders? Hij is er niet vanmorgen.’

‘Er heeft niemand gebeld,’ zegt meester Snor. ‘Maar dat lijkt me niets om je zorgen over te maken, die loopt gewoon ergens te lanterfant. Je weet toch hoe hij is?’

‘Ik weet precies hoe hij is,’ zegt juf Josje. ‘Daarom maak ik me ook zorgen. Hij is altijd op tijd. Of te vroeg.’

‘Met zijn veters in de knoop, zijn bril ondersteboven en zijn trui binnenstebuiten,’ zegt meester Snor. ‘Hij loopt heus niet in zeven sloten tegelijk. En als hij te laat komt, moet hij nablijven.’

‘Ik laat vandaag helemaal niemand nablijven,’ zegt juf Josje. ‘Want ik ga morgenochtend op reis.’ Ze lacht naar meester Snor. Tegenwoordig durft ze hem af en toe tegen te spreken en dat bevalt haar heel goed. Meester Snor moet er nog wel een beetje aan wennen. ‘O ja, eh... op reis. Daarom kwam ik ook even binnen. Heb je alles ingevuld?’ ‘Jazeker.’ Juf Josje trekt zonder erover na te denken de bovenste bureaula open. Maar die zit tot de rand vol schoolbordkrijtjes, stom! Gauw duwt ze hem weer dicht en opent de la eronder, waar de papieren in liggen.

Maar meester Snor heeft het al gezien. ‘Waarom heb jij nog steeds een la vol krijtjes?’

‘V-voor het schoolbord.’ Juf Josje wijst naar het ouderwetse groene schoolbord dat naast het digibord hangt. Dat heeft Hakim daar voor haar opgehangen, zogenaamd voor het geval het digibord een keer stuk is, of zo. En daar is het óók voor, want er is met enige regelmaat wel iets met dat ding aan de hand.

‘Nou, daar kun je nog wel honderd jaar mee vooruit,’ zegt meester Snor.

Juf Josje knikt. Ze zegt maar niet dat ze haar voorraad al een keer heeft moeten aanvullen. ‘Hier zijn de verslagen.’ Ze geeft hem een stapel papieren.

‘Mooi,’ zegt meester Snor.

Tegenwoordig moeten de leerkrachten van De Inktvis voor ieder kind een plan schrijven. Juf Josje vindt het onzin, de meeste kinderen hebben dat helemaal niet nodig en het is zonde van haar tijd. Maar meester Snor vindt het erg belangrijk. Tevreden loopt hij weer naar de deur, die vlak voor zijn neus openvliegt. In volle vaart botst Toby tegen de directeur op, die van schrik zijn papieren laat vallen.

‘Hé, kijk eens uit waar je loopt!’ moppert meester Snor.

‘Juf Josje!’ roept Toby, zonder ook maar enige aandacht te besteden aan meester Snor, die op zijn knieën de blaadjes van de grond raapt.

‘Toby!’ zegt juf Josje bezorgd. ‘Wat is er aan de hand?’

‘Je mag niet naar Australië!’

‘O jee, waarom niet?’

‘Daar zijn superenge dieren!’

Juf Josje geeft Toby een knuffel. ‘Ik kijk heus goed uit, je hoeft echt niet bang te zijn.’

Toby wurmt zich los. ‘Je snapt het niet! De roodrugspin, de kubuskwal, krokodillen en haaien, en dat is nog lang niet alles. Ik heb het allemaal opgezocht, daarom ben ik ook te laat, want...’

‘TOBY!’ Ineens staat Mila voor hem met haar handen in haar zij. ‘Dat is een verrassing, niet verklappen!’

‘Wel!’ roept Toby. ‘Want door die stomme verrassing ben ik er nu net op tijd achter gekomen dat Australië een levensgevaarlijk land is.’

‘Ahum,’ zegt Mimoen. ‘Er wonen bijna vijftientwintig miljoen mensen in Australië en dat zouden er een stuk minder zijn als het echt zo gevaarlijk was.’

‘Ja, maar die mensen worden niet geroe... Au!’

Mila geeft Toby een beuk in zijn zij. Ze gebaart naar meester Snor, die met zijn papieren bij de deur staat.

‘Die mensen worden niet wat?’ vraagt hij.

‘Niks, meester Snor,’ zegt Toby gauw.

‘Juf Josje heeft nogal de neiging om dieren aan te trekken, dat weet ik.’

Meester Snor kijkt naar buiten, waar in de verte twee kamelen op het sportveld staan te grazen. De kinderen zijn gek op de dieren en meester Snor moet toegeven dat hij ze ook wel mag. Maar het blijft vreemd.

‘Maar je trekt toch geen énge dieren aan, juf Josje?’ Het lijkt werkelijk of meester Snor nu ook een beetje bezorgd kijkt.

Juf Josje schudt haar hoofd. ‘Nee, hoor, ik trek geen enge dieren aan.

We gaan een weekje helpen in een koalaopvang, die dieren zijn heel lief.’

‘Waarom moeten die koala’s dan opgevangen worden?’ vraagt meester Snor.

‘Vanwege de bosbranden!’ roept Toby. ‘Heel Australië staat in de fik, omdat de aarde veel te erg opwarmt.’

Meester Snor kijkt een beetje verbouwereerd naar Toby.

‘Echt, hoor,’ zegt Toby. ‘En straks vliegt juf Josje ook in de fik, of misschien wordt ze wel gebeten door een giftige spin. Daarom wil ik dat ze hier blijft.’

Meester Snor schudt zijn hoofd. ‘Ach, jongen toch, je maakt je weer veel te druk. Dat zal allemaal heus zo’n vaart niet lopen.’

‘En koala’s zijn echt superlieve dieren,’ stelt Bo hem nog extra gerust.

‘Dat dacht ik ook,’ zegt meester Snor. ‘En nu weer aan het werk allemaal!’

Zodra meester Snor weg is, barst Toby in snikken uit.

Juf Josje kijkt hulpeloos naar Mila, Bo en Mimoen. Zij lijken te weten wat Toby heeft gedaan waardoor hij zo van slag is.

Alhoewel, Bo is er niet helemaal bij. Ze kijkt dromerig uit het raam.

‘Een koalaopvang,’ mompelt ze. ‘Daar zou ik ook wel willen werken.’

‘Daar komt ze misschien niet eens aan,’ klaagt Toby huilerig. ‘Als ze onderweg door iets liefs geroepen wordt, een zeepaardje bijvoorbeeld. Maar dat er dan achter die ene rots een zoutwaterkrokodil ligt en...’

Hij maakt een krokodillenbek van zijn armen. ‘HAP!’

Bo giechelt zachtjes.

‘Wat nou!’ zegt Toby boos. ‘Zo’n krokodil eet juf Josje echt in één hap op, hoor.’

‘Je vergeet dat juf Josje in Superjuffie verandert als ze een zeepaardje moet redden. En Superjuffie is sterker dan een krokodil.’

‘Hm,’ zegt Toby, maar hij lijkt nog niet overtuigd.

‘Stel je nou niet zo aan, Toby,’ zegt Mila. ‘Jij wilde de enge dieren doen, omdat je die zo stoer vond.’

‘Ja, maar toen wist ik nog niet hóé eng ze waren!’ schreeuwt Toby. ‘Als ze geroepen wordt door een oosterse bruine slang of een roodrugspin, of een witte haai of...’

‘Dan zal ik eerst afspraken met ze maken,’ belooft juf Josje.

Toby kijkt door zijn tranen heen naar juf Josje. ‘Echt?’

‘Beloofd.’

‘Dus je gaat wel?’

Mimoen schiet in de lach. ‘Onze juf is al ontvoerd naar de Zuidpool, ze heeft stropers te grazen genomen in Afrika, ze heeft een hotel in de jungle afgebroken en een orka onder water helpen bevallen. En dan zou ze niet naar Australië gaan vanwege een kwal en een paar spinnetjes?’

Toby kijkt met zijn betraande gezicht naar Mimoen. ‘Jij weet niet hoe gevaarlijk die spinnetjes zijn.’

‘Hou nou eens op over spinnen,’ zegt Mila.

‘En Hakim zegt dat hij elke dag wil gaan surfen, dat is óók levensgevaarlijk,’ pruttelt Toby nog na.

‘Als er dan een haai is, komt Superjuffie hem redden. Hartstikke romantisch juist!’ roept Mila.

‘Juf Josje, wil je heel veel foto’s maken bij de koala’s?’ vraagt Bo.
‘Ja, natuurlijk, speciaal voor jou,’ zegt juf Josje. ‘Maar wat was er nou met die verrassing?’
‘Dat zeggen we dus niet,’ zegt Mimoen. ‘Je merkt het vanzelf wel.’